

og da han tillige beflittede sig paa i alle Forhold at leve som et ærligt og redeligt Menneske, mente han at turde haabe paa engang at faa Del i den evige Salighed. Men trods disse gode Udsigter, og skønt han levede det hyggeligste Familjeliv med Kone og Børn, havde han dog mangen Gang baade triste og trætte Timer, ja han havde ikke kunnet skjule for sig selv, at hans gudløse Genbo i al sin Ensomhed syntes lykkeligere end han. Da han engang havde taget Mod til sig og tilstaaet dette for Assistenten, havde denne paa sin korte og rolige Maade svaret, at han i saa Fald ikke havde fundet sit naturlige Voksested, hvor han alene vilde kunne lære den højeste Menneskelykke at kende: at blive sig sit eget Selv fuldt og klart bevidst. Men da Skolelæreren derefter spurgte ham, hvorledes man bar sig ad med at søge dette Voksested, svarede han, at herom kunde det ene Menneske ikke meddele det andet Raad, her maatte enhver frygtløst give sig det Selvudfoldelsens Instinkt i Vold, der var nedlagt i alt det skabte.

En anden Gang trængte Skolelæreren ind paa ham for at faa ham til at udtale sig om, hvorledes denne „højeste“ Lykke da føltes; men herpaa vilde han heller ikke indlade sig nærmere. „Spørg Deres Præst!“ havde han ironisk mumlet. Bagefter havde han dog sagt, at hvad det for ethvert Menneske kom an paa, var at bringe sig i saa vidt mulig selvstændig og umiddelbar Forbindelse med Tingene i Stedet for at sanse dem gennem andres Organer, saaledes som f. Eks. ogsaa de gjorde det, der levede paa overleverede Forestillinger. Et saadant, virkelig levende Forhold til Livet var den nødvendige Forudsætning for at kunne høste frisk Erkendelsesglæde af enhver Oplevelse,